

Simone van der Vlugt

Op klaarlichte dag

Ambo|Anthos
Amsterdam

Proloog

Hij moet bewusteloos zijn geweest. Als hij zijn ogen opent, ligt hij op zijn buik op de grond, met een arm omhoog. De eerste seconden voelt hij niets, dan wordt hij zich bewust van een stekende pijn. Voorzichtig draait hij zijn hoofd, maar een nieuwe pijnscheut maakt een einde aan die minieme beweging. Tegelijk ontdekt hij dat zijn wang op de een of andere manier aan de houten vloer geplakt lijkt. Vanaf dat moment dringen steeds meer feitjes zijn bewustzijn binnen. Zoals de geur die om hem heen hangt: een bekende lucht die hij wel bij anderen, maar nog nooit bij zichzelf heeft geroken. Even weet hij niet waar hij is, maar dan krijgt de realiteit weer vorm.

Niet zonder moeite verzet hij zich tegen zijn toestand van hulpeloosheid en pijn, drukt zich op en komt overeind. Een duizeling overvalt hem, bloed druppelt langs zijn slaap in zijn gezicht. Het vloerkleed is doorweekt. Alleen de plek waar hij heeft gelegen is

schoon. Met een kreun brengt hij zijn hand naar zijn achterhoofd. Het voelt nat en kleverig. Hij bekijkt zijn hand, die roestbruin ziet. Wat is er in godsnaam gebeurd?

Op dat moment herinnert hij het zich weer. Nathalie. Ze kregen ruzie en hij heeft haar geslagen. Waarom eigenlijk?

Robbie. Ze hadden ruzie om Robbie.

Het gekrijs van de baby vult zijn oren weer, hij herinnert zich de hoofdpijn die het aanhoudende geschreeuw hem bezorgde. Hij heeft zich woedend naar het kind gewend en vanaf dat moment... niets meer.

Zijn ogen dwalen naar de bank, waar Robbie lag toen hij op hem afliep. Hij is weg, evenals Nathalie. Dat wil zeggen, ze is niet in de kamer. Waarschijnlijk heeft ze zich ergens in huis opgesloten met het kind, bang voor zijn reactie.

'Nathalie?' Met zijn hand tegen zijn hoofd loopt hij naar de gang. Er komt geen antwoord. Hij gaat naar boven, opent de deuren van alle kamers maar vindt haar niet.

Een gevoel van ongeloof bekruipt hem. Door het raam van hun slaapkamer ziet hij dat zijn auto weg is. Zijn splinternieuwe Alfa Romeo, de trots en liefde van zijn leven. Zoveel lefkan ze niet gehad hebben, toch?

Het tempo waarin zijn hart klopt wordt opgevoerd. Zo snel als zijn bonzende hoofd hem toestaat, gaat hij de trap af naar beneden. Naar zijn werkkamer, van waaruit hij zijn zaken regelt en waar zich de kluis bevindt. Hij kan zich nauwelijks voorstellen dat ze echt het gore lef heeft gehad om die leeg te halen, maar als hij de deur opengooit, ziet hij het tegendeel bewezen. De deur van de in de muur ingebouwde kluis staat wijd open. Terwijl hij er langzaam op afloopt, ziet hij dat de kluis helemaal leeg is.

Midden in de kamer blijft hij staan. Tien, twintig seconden lang ervaart hij totale gevoelloosheid. Met gesloten ogen luistert hij naar het geluid van zijn ademhaling. Nog vijf seconden weet hij zijn zelfbeheersing te behouden, dan begint zijn halsslagader te kloppen. Hoofdpijn komt opzetten, een ander soort hoofdpijn, die niets met de wond te maken heeft. Er klopt iets tegen de binnenkant van zijn schedel, op zoek naar een gaatje om te ontsnappen.

Onverwacht komt zijn woede tot leven. Hij geeft een trap tegen de halfopenstaande deur van de werkkamer, zo hard dat de deur uit de scharnieren vliegt. Alles wat zich in zijn directe omgeving bevindt, schopt of slaat hij door de kamer, net zo lang tot hij is gekalmeerd. Dan haalt hij zijn mobieltje uit zijn broekzak en zoekt een nummer op in het bestand. Terwijl hij op de beltoets drukt en wacht tot er opgenomen wordt, voelt hij de woede opnieuw opblazen, maar hij onderdrukt hem.

‘Nico? Met mij, Vincent.’ Zijn stem klinkt nors, maar aangezien hij altijd kortaf is aan de telefoon, reageert Nico daar niet anders op dan normaal.

‘Vincent, zeg het eens, man.’

‘Ik wil dat je iets voor me doet. Ik heb een ongelukje gehad. Waarschijnlijk moet het gehecht worden, want ik bloed als een rund.’

‘Wat is er gebeurd? Wat voor ongelukje?’

‘Val me niet in de rede,’ zegt Vincent geïrriteerd. ‘Ik heb je nodig. Zoals ik al zei, moet die wond gehecht worden.’

‘Waar zit je?’

‘In Brabant.’

‘Brabant? Jezus man, ik dacht dat je in Amsterdam zat. Je kan toch niet van me verwachten dat...’

‘Ja. Als je nu in de auto stapt, kun je er over een uur zijn. Ik wacht op je.’ Zonder op een verdere reactie te wachten, hangt Vincent op.

Nico is een van zijn oudste vrienden, een vriendschap die dateert van de middelbare school in Roermond, waar ze samen de boel flink op stelten hebben gezet. Hij herinnert zich nog goed dat ze de kamer van de rector in de fik staken nadat de man hen een paar dagen had geschorst vanwege fraude. Een belachelijke aanduiding voor het stelen van de toetsantwoorden uit de tas van een leraar. Vincent was na dat akkefietje van school geschopt, maar omdat hij de schuld op zich had genomen, kon Nico blijven. Nico heeft eind-examen vwo gedaan en is daarna medicijnen gaan studeren. Inmiddels is hij arts in het VU-ziekenhuis en helpt Vincent hem er regelmatig aan herinneren aan wie hij dat te danken heeft. Hij weet

hoe vol Nico's agenda is, en dat het voor hem inderdaad niet eenvoudig zal zijn om te komen, maar onmogelijk is het evenmin. Hij bedenkt er maar wat op.

‘Wat is hier gebeurd?’ vraagt Nico als hij anderhalf uur later binnenkomt. Zijn blik rust op het vloerkleed, waarop het gestolde bloed een diepbruine kleur heeft achtergelaten.

‘Een uit de hand gelopen ruzietje,’ antwoordt Vincent vlak. Met een handdoek tegen zijn hoofd heeft hij geprobeerd het bloeden te stelpen, wat maar ten dele is gelukt. Iedere keer als hij denkt dat het is opgehouden, gaat de wond weer open en loopt het bloed in zijn nek.

Hoewel Nico heeft geleerd zich niet te bemoeien met zaken die hem niet aangaan, zijn de vragen die deze situatie bij hem oproepen duidelijk van zijn gezicht te lezen. Maar in plaats van ze te stellen, doet hij zijn tas open.

‘Nou, dan gaan we maar eens kijken hoe groot de schade is. Als je hier wilt gaan zitten...’

Vincent trekt een stoel van de eettafel naar achteren, gaat zitten en haalt de handdoek van zijn achterhoofd. Enige seconden is het stil, terwijl Nico de wond bekijkt.

‘Valt mee,’ zegt hij ten slotte. ‘Het moet inderdaad gehecht worden, maar het lijkt erger dan het is.’

‘Het lijkt erger dan het is? Heb je al dat bloed gezien?’

‘Dat is wel vaker het geval bij hoofdwonden. Die zien er meteen heel dramatisch uit. Daar zul je nog wel een paar dagen hoofdpijn van hebben. De kans bestaat dat je een hersenschudding hebt opgelopen. Ik zou maar een tijdje rustig aan doen. Ben je misselijk of duizelig?’

‘Mij mankeert niets,’ zegt Vincent kortaf. Ja, hij is misselijk en duizelig, maar het laatste wat hij van plan is, is zijn tijd verdoen aan een beetje hoofdpijn.

‘Waar is Nathalie?’ vraagt Nico.

‘Weg,’ zegt Vincent nors. ‘Die teef heeft me ergens mee op mijn hoofd geslagen. Als ik haar te pakken krijg, maak ik haar af.’

Nico's ogen worden groot van verbazing, maar al brandt hij van

nieuwsgierigheid, hij is verstandig genoeg om niet verder te vragen. Daarvoor kent hij Vincent en zijn buien te goed.

Zodra Nico weg is, gaat Vincent aan de slag. Hij rolt het vloerkleed op en gooit het in een leegstaand bijgebouw achter de boerderij. Daarna propt hij alles wat hij nodig heeft voor een reis van een paar dagen in een rugzak en zet die in de gang. De telefoontjes die geen uitstel kunnen verdragen voert hij snel, de rest moet wachten.

Het geld in de kluis was niet zijn laatste potje. Er ligt nog meer onder een losse vloerplank. Of hij Nathalie kon vertrouwen heeft hij nooit met zekerheid geweten. Hij dacht van wel, maar hij is er altijd op bedacht geweest dat ze op een dag bij hem weg zou gaan. En dat ze niet met lege handen zou vertrekken. Ze kende de code van de kluis, maar wat ze niet weet, is dat hij haar met een zendertje kan volgen. Een geavanceerd gps-systeem zal hem zonder enige moeite naar de plek leiden waar ze zich bevindt.

Vincent klapt de koffer open, zet het systeem aan en kijkt geconcentreerd naar het lcd-scherm. Het apparaat neemt een paar seconden de tijd om te zoeken, dan worden op de display de richting en afstand naar de gevonden signaalbron getoond.

Gespannen staart Vincent naar de plaats waar een rood lichtje onophoudelijk knippert.

Grimmig klapt hij de koffer dicht en neemt hem onder zijn arm mee naar zijn andere auto, een Porsche die in de garage staat.

Even later stuift hij het erf af en raast over de smalle, bochtige weggetjes naar de snelweg. Het is een mooie zomerdag, met een hinderlijk felle zon. Op het lcd-scherm ziet hij dat Nathalie onder-tussen in Roermond zit. Het pijltje knippert niet meer, wat betekent dat ze daar gestopt is. Hij herkent het adres en bezorgd frons-t hij zijn wenkbrauwen. Hij dacht dat hij haar had losgeweekt van die vriendin. Een ontzettende ouwehoer was dat, zo een die alles wilde delen en niet in staat was om ook maar het kleinste geheim te bewaren. God mag weten wat Nathalie haar gaat vertellen.

Zijn gezicht staat strak van verbittering als hij aan Nathalie denkt. Dit had hij nooit achter haar gezocht. Als iemand een hul-peloze, weerloze indruk maakte, was zij het wel. In feite was dat

de reden waarom hij op haar is gevallen.

Maar hoe hard ze ook rijdt, hij zal haar vinden. Ze zal huilen en smeken, maar hij is niet van plan om genade te tonen. Nog nooit heeft iemand het aangedurfd hem aan te vallen. Er is geen vergeving voor wat ze heeft gedaan. Zij is de eerste persoon die het lef had hem aan te vallen, en al doet het hem pijn, ze zal moeten sterven. Haar tranen zullen hooguit invloed hebben op de manier waarop.

Nog steeds geladen van woede rijdt hij Roermond in, en even later parkeert hij de auto voor een rijtjeshuis in een rustige wijk. Het pijltje op het scherm knippert weer, ten teken dat ze verder is gereden. De verleiding is groot om meteen achter haar aan te gaan, maar eerst heeft hij nog iets af te handelen. Hij kijkt naar het huis, waar de felle stralen van de zon door het raam naar binnen vallen. Ze is hierbinnen geweest, bij haar vriendin en die eikel van een vriend van haar. God mag weten wat ze hun allemaal heeft verteld.

Terwijl hij voor zich uit staart door de voorruit van zijn auto, overdenkt hij wat te doen. Zijn kracht heeft altijd gelegen in de zorgvuldige voorbereiding waarmee hij zijn zaken aanpakt. Geen impulsieve acties, geen ondoordachte besluiten.

Pas als hij zijn zelfbeheersing heeft hervonden, start hij de motor en zet zijn auto een paar straten verderop langs de kant van de weg. Hij stapt uit, controleert of hij alles bij zich heeft en loopt achterom naar het huis waar hij moet zijn.

Zijn hand zoekt en vindt het pistool in zijn binnenzak. Hij werpt een snelle blik om zich heen en zet een geluiddemper op zijn wapen. Dan duwt hij de poort van de tuin open en gaat naar binnen.

I

Als ze dit van tevoren had geweten, zou ze een vluchtplan hebben gemaakt. Nathalie vraagt zich af waarom ze daar niet over nagedacht heeft. De mogelijkheid bestond immers dat ze er van het ene op het andere moment vandoor moest gaan.

Terwijl ze over de snelweg raast, gaat ze in gedachten na of ze het goed heeft aangepakt. Voor zover ze kan bedenken, heeft ze bij zich wat ze nodig heeft. Eén setje extra kleding, haar medicijnen, een minimum aan toiletpullen, haar autopapieren en al het zwarte geld uit de kluis.

Veel meer paste er niet in haar tas, hoe groot die ook is. Het merendeel van de ruimte wordt in beslag genomen door de spullen van Robbie: flessen, melkpoeder, spenen, nieuwe kleertjes en wat je allemaal maar nodig kan hebben als je vertrekt met een baby van zeven maanden.

Met enige verbazing denkt ze aan het moment waarop ze haar tas

over haar schouder slingerde, Robbie van de bank tilde en naar buiten liep. Ze heeft het echt gedaan! Slechts één blik had ze over voor het roerloze lichaam dat op de vloer in de woonkamer lag. Dat was genoeg om haar een huivering te ontlokken en snel naar buiten te stappen.

Vincents Alfa Romeo stond met volle tank klaar op het erf. Haastig opende ze het portier en legde Robbie op een deken op de vloer voor de passagiersstoel. Twee tassen aan weerszijden van hem moesten voorkomen dat hij van links naar rechts zou rollen. Robbie zuchtte diep, sabbelde aan zijn speentje en lachte naar haar. Een autostoeltje had ze niet, ze kwam niet veel buiten met hem. Haar plaats was thuis, en als ze al eens wegging, dan was dat zonder Robbie.

Ze gooide haar spullen op de achterbank en nam plaats achter het stuur. Vervolgens dwong ze zichzelf met een diepe ademteug tot rust te komen. Desondanks trilde haar hand toen ze het sleutelkje in het contact stak en het omdraaide. Ze trapte het gaspedaal een stukje in en stuurde om de kuilen en modderige stukken in het erf heen. Zich volledig bewust van de grootsheid van het moment reed ze het erf af en liet ze de boerderij achter zich.

Nu rijdt ze in de richting van Duitsland. Wat ze nodig heeft is een plek om zich schuil te houden en haar gedachten te ordenen. Al is het maar één nachtje. Ze heeft het bij Kristien geprobeerd, een van de weinige vriendinnen die ze nog heeft. Blijkbaar dacht Kristien daar heel anders over, want in eerste instantie wilde ze haar niet eens binnenlaten toen ze voor de deur stond.

‘Wat doe jij nou hier?’ vroeg ze verbaasd.

Nathalie had Robbie in de auto gelaten, waar hij rustig lag te spelen met een plastic sleutelbos. Het leek haar beter om eerst te kijken of ze bij haar vriendin terecht kon.

‘Hoi Kristien.’ Nathalie had haar vriendin een zwak glimlachje geschonken. ‘Dat is een tijd geleden, hè?’

‘Dat kun je wel zeggen. Een hele tijd geleden.’ In plaats van de deur wijd open te gooien, hield Kristien hem halfdicht en versperde ze met haar lichaam de doorgang, alsof ze bang was dat Nathalie binnen zou dringen.

‘Ik... eh, mag ik even binnenkomen?’

Niet zonder tegenzin had Kristien de deur wat verder opengedaan. Haar vriend Ruud zat op de bank en stond op om haar een hand te geven. Daarna had hij de kamer verlaten om hun de gelegenheid te geven rustig met elkaar te praten. Dat gesprek had niet lang geduurd.

‘Ik heb nooit begrepen waarom je bij die vent bleef,’ zei Kristien, terwijl ze stijf rechtop tegenover haar zat. ‘En ik begrijp ook niet wat er nu opeens anders is. Je bent bij hem weg, maar dat is al eerder gebeurd. Minstens drie keer. En toen hij je kwam ophalen, ging je zo weer met hem mee.’

‘Ik weet het,’ zei Nathalie. ‘Maar dat gaat deze keer niet gebeuren.’

‘Om eerlijk te zijn heb ik het opgegeven. Mijn pogingen om jou te helpen zijn allemaal op niets uitgelopen. Waarschijnlijk omdat je niet geholpen wilde worden. Waarom zou dat nu anders zijn?’

Nathalie had gezwegen. Kristien had altijd voor haar klaargestaan en zij had die vriendschap beloofd door steeds weer terug te keren naar Vincent en niets meer van zich te laten horen. Als ze haar zou vertellen wat er was gebeurd, zou ze haar medeplichtig maken aan een misdrijf. Een rare manier om een vriendin te bedanken voor haar hulp. Achteraf begrijpt ze niet waarom ze naar Kristien toe is gegaan. En dus was ze opgestaan en weer in haar auto gestapt.

Ze rijdt zo hard als ze verantwoord acht. Het ritme van de muziek lijkt zich aan te passen aan de bochten in de weg. Hoe sneller de muziek gaat, hoe dieper ze het gaspedaal intrapt. Zodra ze dat merkt, zet ze de radio uit. Het laatste wat ze nu kan gebruiken is dat ze geflitst wordt, of aangehouden.

Het is druk op de weg, maar er zijn geen files. Hooguit wat langzaam rijdend verkeer hier en daar. Robbie is in slaap gevallen. Dat is mooi, dan kan ze even flink doorrijden.

Ze kan de Nederlandse radio nog ontvangen, maar op het nieuws heeft ze niets gehoord over de vondst van een lichaam in een afgelegen boerderij in Brabant. Met een beetje geluk heeft ze tot morgen respijt. Langer dan een dag zal het beslist niet duren voor Vincent wordt gevonden.

Iedere keer als ze denkt aan wat er vanochtend is gebeurd, wordt haar ademhaling gejaagd en begint haar hart snel en onregelmatig te kloppen. Ze kan nog steeds niet goed geloven dat het echt gebeurd is. Dat ze een moord heeft gepleegd. Een moord!

Krampachtig klemt ze haar handen om het stuur. Feitelijk was het geen moord, maar zelfverdediging. De dreiging was op dat moment niet tegen haar gericht, maar wel tegen Robbie. En aangezien een baby niet voor zichzelf kan opkomen, moest zij hem beschermen. Een handeling die ze in een reflex uitvoerde.

Eigenlijk heeft ze nooit veel met baby's gehad, en Vincent al helemaal niet. Het vele huilen riep te veel wrevel bij hem op. Zelf deed ze alles wat in haar macht lag om goed voor Robbie te zorgen, maar ze handelde uit plichtsbesef. De eerste tijd liet hij haar volstrekt onverschillig, maar dat veranderde langzaam. Stukje bij beetje begon ze zich aan het kereltje te hechten, en er kwam een oerdrift in haar op toen Vincent hem dreigde te mishandelen. Dat hij háár regelmatig een mep gaf was tot daar aan toe, daar was ze aan gewend, maar van een klein weerloos kind bleef je af. Zelfs als hij de hele dag lag te gillen.

Toen ze zag met wat voor gezicht Vincent op Robbie afliep, heeft ze geprobeerd hem tegen te houden, maar Vincent gooide haar opzij. Terwijl ze op de grond lag, viel haar oog op de lamp met de zware, massief ijzeren voet die op een bijzettafeltje stond. In haar wanhoop sprong ze overeind, greep de lamp en liet hem met kracht op Vincents hoofd neerkomen. Hij zakte meteen in elkaar. Bloed gutschte uit een grote hoofdwond en trok in het dikke vloerkleed.

Misschien had ze het bloeden kunnen stelpen. Ze had de wond kunnen dichtdrukken en een ambulance kunnen bellen. In plaats daarvan keek ze verstijfd van schrik toe hoe Vincents gezicht steeds witter werd. Met de huilende Robbie op haar arm keek ze naar Vincents lichaam. Robbie viel stil, alsof hij wist waarvoor zij hem had behoed. Langzaam maar zeker drongen de consequenties van haar daad tot haar door. De problemen, maar ook de mogelijkheden die het bood. Ze was vrij! Maar niet voor lang, als ze haar verstand niet gebruikte.

De klap met de schemerlamp had het bloed in het rond doen

spatten: zowel Robbie als zij zat er helemaal onder. En dus was ze met hem naar boven gegaan om hem te wassen en te verkleden, en daarna had ze zelf snel een douche genomen.

De bebloede witte linnen broek en het zomerse topje stopte ze in een vuilniszak, en toen ze beneden kwam, deed ze daar ook de schemerlamp bij. Ze liep naar buiten, gooide de zak achter in de kofferbak van de auto en ging terug naar binnen. Het kostte haar minder dan tien minuten om boven haar bezittingen te pakken, de kluis in de werkkamer leeg te halen en daarna alles bij elkaar te zoeken wat ze nodig had voor Robbie. Potjes Olvarit, bussen melkpoeder, flessen, spenen, kleertjes, ze nam alles mee. Als een wervelwind ging ze door het huis. Toen ze uiteindelijk de voordeur achter zich dichttrok, was er minder dan een halfuur verstreken vanaf het moment dat ze Vincent de hersens had ingeslagen.

Als Düsseldorf net achter haar ligt, stopt ze bij een tankstation. Robbie is wakker geworden en begint te jammeren. Het is etens-tijd, ze moet even pauzeren. Daar is ze zelf ook wel aan toe. Zo lang achter elkaar achter het stuur gaat je niet in de koude kleren zitten: ze is stijf en heeft pijn in haar rug. Nathalie manoeuvreert haar auto naast een van de benzinepompen, stapt uit en gooit haar tank vol. Daarna sluit ze de auto af en loopt het tankstation binnen om af te rekenen. Voordat ze in de rij gaat staan, pakt ze nog een flesje water en een zakje chips. Er ligt nog een paar uur autorijden voor haar, dus het is beter om iets in haar maag te hebben, al is het maar paprikachips.

Als ze heeft betaald, loopt ze terug naar de auto en stapt in. Robbie brult nu op volle kracht; het lukt haar amper om boven zijn gekrijs uit te komen.

‘Ja ja, we gaan wat eten, mannetje. En je krijgt een schone lui-er. Nog heel even geduld.’

Langzaam rijdt ze weg, om het tankstation heen naar de parkeerzone erachter. Op de grasveldjes langs de kant van de weg staan picknickbanken onder de bomen en bij het eerste het beste plekje dat ze ziet, parkeert ze in. Terwijl ze sussende geluidjes maakt, tilt ze Robbie uit de auto en loopt wat met hem rond. Zijn broek voelt zwaar, die moet hoognodig verschoond worden. Met één hand opent ze de klep van de kofferbak, legt Robbie erin en verwisselt routineus de vieze luier. Haar ogen blijven rusten op de vuilniszak die ze er eerder die dag in heeft gegooid. Die moet ze kwijt zien te raken. Misschien in de vuilcontainer achter het tankstation. Straks, als er wat minder mensen rondlopen. Het is juli, vakantietijd, en het is druk.

Ze pakt haar tas en draagt Robbie naar een picknickbank, waar ze hem een koud groentehapje probeert te voeren. Hij heeft er niet veel zin in, evenmin als in de fles lauwe melk, maar na lang brullen geeft hij de strijd op. Hongerig eet hij het potje Olvarit leeg en daarna zuigt hij gulzig aan de speen van de fles om zoveel mogelijk melk in één keer binnen te krijgen.

‘Rustig,’ zegt Nathalie. ‘Straks verslik je je en komt alles er weer uit.’

Ze zet Robbie wat rechter op haar schoot en ondersteunt zijn hoofdje met haar arm. Geconcentreerd kijkt ze toe hoe hij drinkt. Als ze onverwacht een stem vlak naast haar hoort, schrikt ze zich wezenloos.

‘Onhandig hè, zonder stoeltje.’

Met wild kloppend hart kijkt Nathalie op. Het duurt even voor ze zich realiseert dat de vrouw naast haar geen bedreiging vormt.

‘Ik zag dat u uw baby zonder autostoeltje vervoert. Hoe doet u dat eigenlijk? Los op de bank? Weet u dat dat heel gevaarlijk is? Die kleine wurm hoort in een Maxi-Cosi te zitten. Als u plotseling moet remmen, wordt hij gekatapulteerd. En dan hoeft u niet eens een noodstop te maken. Eén keer onverwacht remmen en het kind ligt onder het dashboard, of erger nog, het vliegt door de voorruit.’ Er ligt een afkeurende klank in de stem van de vrouw.

‘O... eh, ja. Dat weet ik. Maar hij gaat eigenlijk nooit mee in de auto.’

‘Nu toch wel? U moet echt een autostoeltje kopen, hoor. Ja, u zult zich wel afvragen waar ik me mee bemoei, maar ik kan dat soort dingen gewoon niet aanzien. Ik heb drie kleinkinderen, en mijn schoonzoon nam ze ook altijd zo mee. Tot hij een ongeluk kreeg. Gelukkig hadden ze niets, op een bloedneus en kneuzingen na, maar voor hetzelfde geld waren ze...’

‘Ja,’ zegt Nathalie. ‘U hebt gelijk. Dank u.’

De vrouw twijfelt zichtbaar of ze beledigd moet zijn door de onderbreking of tevreden omdat ze gelijk heeft gekregen. Ze haalt diep adem om nog een toevoeging te doen, waar Nathalie haar met een glimlach van weerhoudt.

‘Ik zal een autostoeltje kopen. Echt waar.’

Na een kort knikje loopt de vrouw door. ‘Ik zei het voor hém,’ zegt ze nog maar eens, over haar schouder. ‘Kinderen zijn namelijk altijd de dupe.’

Nathalie knikt, glimlacht en wijdt zich weer aan Robbie.

‘Stom wijf,’ mompelt ze terwijl ze zijn gezichtje schoonveegt. Al heeft het stomme wijf natuurlijk wel gelijk. Maar ze kent dat soort regeltantes, zelfvoldaan door hun eeuwige gelijk. Ze kunnen dagen teren op het feit dat ze iemand op de vingers getikt hebben. En wat erger is: vaak hebben ze een geheugen als een olifant. Deze vrouw zal zich haar beslist herinneren als er een opsporingsbevel naar haar uitgaat. Sterker nog, ze zal ook weten bij welk tankstation ze haar heeft gezien.

Nathalie zucht diep. Ze zal de vuilniszak ergens anders moeten dumpen. Het zit haar niet lekker dat ze hem nog een paar uur bij zich moet houden, maar er zit niets anders op.

Na een halfuurtje gaat ze de weg weer op. Op zijn deken op de grond ligt Robbie tevreden te spelen met een badstof beertje.

Een autostoeltje. Waar haalt ze dat zo snel vandaan? Ze kan het zich niet permitteren nogmaals de aandacht te trekken. De volgende keer kan het een politieagent zijn die haar erop aanspreekt.

Even voor Keulen verlaat ze de snelweg en volgt de reclameborden die haar er op schreeuwerige wijze op attenderen dat er zich bij de volgende afslag een winkelparadijs bevindt. Het is nog een heel

eindje rijden en zoeken, maar dan wordt ze voor haar omweg beloond. Grote blauwe letters die het woord BABYLAND vormen, laten er geen misverstand over bestaan wat er in het grote Ikea-achtige gebouw wordt verkocht.

Nathalie parkeert haar auto en even later loopt ze met Robbie op de arm het gebouw binnen. Ze neemt een winkelwagentje met een kinderzitje en zet Robbie erin. Vol belangstelling kijkt hij om zich heen. Nathalie buigt zich naar hem toe en knuffelt hem.

‘Dat is leuk hè, in een stoeltje,’ zegt ze. ‘Veel leuker dan de hele dag omhoog liggen kijken. We zullen eens even inkopen gaan doen voor jou.’

Een klein uur later staat ze bij de kassa met babyspeeltjes, een groot pak wegwerpluiers, extra spenen en flessen, een buggy en een Maxi-Cosi. Ze rekent contant af.

Op weg naar haar auto valt haar oog op een grote vuilnisbak naast het parkeerterrein. Daar stopt ze de vuilniszak in. Even later rijdt ze terug naar de snelweg.

De Nederlandse radiozenders kan ze niet meer ontvangen en ze stopt, heel toepasselijk, een cd van de Killers in de cd-speler.

Ze heeft besloten om naar het vakantiehuisje in Italië te gaan. Ze is er in geen jaren geweest, maar ze kent het adres uit haar hoofd, dus de navigatie in de auto brengt haar er wel naartoe. Uiteindelijk zal de politie erachter komen dat ze daar een huisje heeft, maar met een beetje geluk duurt dat nog even.

Op de borden boven de snelweg staat Frankfurt aangegeven. De route voert haar langs felgele koolzaadvelden, afgewisseld door akkers vol hoog opgeschoten maïs. De weg stijgt en daalt in een prettig, gelijkmatig ritme. Er gaat een hypnotiserende werking van uit die haar tot rust brengt. Ze zingt zachtjes mee, droomt een beetje weg. De waarschuwendende stem van het navigatiesysteem houdt haar bij de les, zorgt ervoor dat ze op tijd van baan verandert.

Na hun uitje in het babyparadijs is Robbie in zijn stoeltje in slaap gevallen. Zelf voelt ze geen enkele vermoeidheid: ze zou de hele nacht kunnen doorrijden. Iedere kilometer die onder de banden van haar auto verdwijnt, verwijderd haar verder van Vincent.

Misschien wordt de boerderij op dit moment wel onderzocht door de politie. Haar vingerafdrukken zijn overal in het huis te vinden. Niet dat die bij de politie bekend zijn, maar er zijn mensen genoeg die weten dat Vincent en zij een stel vormden.

Haar naam zal snel bekend zijn. Het is jammer dat ze het Nederlandse nieuws op de radio niet kan volgen, maar ze kan vanavond op internet kijken. De meeste hotels bieden de mogelijkheid om het net op te gaan, en anders zoekt ze wel een internetcafé. In een grote stad als Frankfurt moet dat lukken.

Nathalie schrikt als haar mobieltje gaat. Het schelle geluid van de ringtone wordt overgenomen door het beschaafd zoemen van de carkit. Vol ongeloof kijkt ze naar de display.

VINCENT.

Een wilde aanval van paniek doet haar over de weg slingeren. Dat kan niet, dat is onmogelijk. Vincent is dood, ze heeft de wond aan zijn hoofd gezien, en het bloed dat eruit gutste. Het moet iemand anders zijn die haar belt, met Vincents mobiele telefoon. De politie bijvoorbeeld. En dat zou betekenen dat zijn lichaam is gevonden en dat ze naar haar op zoek zijn.

De carkit blijft hardnekkig overgaan. Nathalies hand schiet uit naar de rode toets. Zonder aarzelen legt ze het apparaatje het zwijgen op en meteen daarna zet ze haar mobieltje uit.